

անցան... կու՛լ գնացին ընդմիշտ,
հջան իմ խենթ սրտի խորխորատներն անգոց...
Եվ իմ սիրտը հիմա դարձել է ճիշտ և ճիշտ
Սիրո մակույկների անհայտ գերեզմանոց...

Ու թե սրտիս խորքից պոռթկում են դեռ մեկ-մեկ
Ցավ ու հառաչանքի փոթորիկներ ծավի,
Գլխի՛ էլ չեմ ընկնում՝ նավազներն են այն հեգ,
Թե՞ իմ սիրտն է, որ արդ մորմոքում է ցավից...

ԱՆԱՐԴԱՐ ԵՍ, ԿՅԱՆՔ...

Վիշտ ու ցավերս
Հոգուս տանն իրենց ոտքը պնդել են.
Հե՛յ-վա՛խ, լավերս
Շողի պես թռել, կյանքս խնկել են...

Նրանցից հետո
Իմ կյանքում նրանց տեղը դատարկ է.
Լուսեղեն հետքով
Կարոտն իմ սրտում պայթունակ արկ է...

Հուշերիս ցանցը
Միշտ լի է նրանց անգո գոյությունս.
Իմ հոգու կանչը
Հրեղեն ձի է՝ անսանձ ու անթամբ...

Նրա թւերին՝

Սուրամ լուսավոր երկինքներն ի վեր,

Խորհուրդով վերին

Գտնեմ ես նրանց, տամ գգվանք ու սեր...

Բայց ո՞ւր են նրանք՝

Հոգուս մտերմիկ, անգին լավերս...

Անարդար ես, կյանք.

Ինձ հոշոտո՞ւմ են վիշտ ու ցավերս...

ՕԳՆԻՐ ԻՆՁ, ԼԵԹԱ՛

Օգնի՛ր ինձ, Լեթա՛, մոռացման իմ քույր,

Քո հորդ ջրերից մի կաթի՛լ ինձ տուր...

Տո՛ւր... մաքրեմ տիղմը տտիպ հուշերիս,

Որ ծանրացել է սրտիս, ուսերիս...

Որ կարծրացել է մտքիս պատերին,
Իր մեջ խեղդել՝ ինձ սիրող շատերին...

Հուշերն իմ այրող, հուշերն իմ խառը
Սիրտս խարանուժ, ժպտում են սառը...

Ջրիմուռի պես փաթաթվում ոտքիս՝
Իրենց են քաշում թևածող հոգիս...

Օգնի՛ր ինձ, Լեթա՛, եղի՛ր կարեկից,
Քանի դեռ ուշ չէ, փրկի՛ր, փրկի՛ր ինձ...

Քանի չեմ խեղդվել, մաքառում եմ լուռ,
Անսա՛... մի արցունք՝ մի կաթի՛լ ինձ տուր...

Չէ՛, կաթիլն ի՛նչ է... կաթիլն ի՛նչ անի...
Այսքան կուտակվածն ինչպե՞ս կտանի...

Ջրերիդ հունն էլ թե իմ կողմ թեքես,
Ավգյան հուշերն իմ չե՛ս անի դու կես...

Չե՛ս քշի տանի... չե՛ս մաքրի երբեք.
Թեկուզ փրփրես, հառաչես բեկբեկ...

Անզոր ես, Լեթա՛, մոռացման իմ քույր,
Ես էլ, ա՛խ, որքա՛ն անմիտ եմ ու կույր...

Կյանքիս մակույկը նավում է քանի՝

Քնուշերիս բեռներն իր հետ կտանի...

ՈՍԿԵ ՕՂԱԿ

Ջահե՛լ տղա, սիրո՛ւն տղա,

Սիրահարվա՛ծ դու պատանի,

Թո՛ղ ինձ, ճամփադ գնա խաղաղ.

Սերն այդ, ախր, ո՞ւր կտանի...

Դու՛ դալար ուռ, ես՝ պիրկ կաղնի,

Դու՛ դեռ ծաղիկ, ես՝ հասուն նուռ...

Ախր, բախտդ քարին կառնի,
Եվ չես գտնի փրկության դուռ...

Դու քո սիրո ճամփան պահիր.
Կգա շուտով աղջիկն այն լույս,
Որ քեզ կտա սիրող սիրտն իր՝
Որպես արև ու արշալույս...

Իսկ ի՞նչ կտա սերն իմ, գիտե՞ս...
Ի՞նչ մատանի... դեռ շատ ես խակ.
Այն շատ շուտով կթվա քեզ
Սի՛րտդ սեղմող ոսկե օղակ...

ՍԻՐՈ ԱՌԱՍՊԵԼ

Քամին մի պահ երկմտեց,
Հետո վախով կամթեց
Մասրենու թուշը:
Կարմրեց խեղճն ամոթից
Ու վռնդեց իր մոտից...
Պահեց լոկ հուշը:
Սրտում վառվեց տանջող հուր,
Ցավից ելան փշեր սուր՝
Մասրենու վրա,
Մերժված քամին երբ գնաց,
Փարվեց բարդուն ու մնաց
Ջերմ գրկում նրա...

ՍԻՐԱՎԵՊ

Դու՝ գարնան ժիր առվակ մի խենթ,
Ծնվեցիր ծեր, ձյունոտ սարում
Եվ ցած իջար խաղով վետվետ՝
Չիմանալով՝ ի՞նչ կա վարում...

Անցար հազար ձոր ու կիրճով,
Քո դեմ ելան սար ու քարեր,
Դու ծաղրեցիր սուր քրքիջով.
Չցանկացար սառցե գահեր...

Հանդիպեցիր կյանքի հովտում
Գուլն-գուլն ծաղկանց՝ թովիչ, կանչող...
Եվ, մոռացած հանգիստ ու քուն,
Ընկար նրանց գիրկը տանջող...

Ու տրվեցիր դու մինչև վերջ՝
Ջրեցիր քո սիրով նրանց...

Չհագեցրի՜ն բույրերով խեղճ
Նրանք հոգուդ ծարավն անանց...

Եվ դառնացած դու հեռացար.
Արցունքներից դարձար մեծ գետ...
Խուլ հառաչով առաջ անցար՝
Չնայելով երբեք է՛լ հետ...

Չգիտեիր՝ ճամփիդ վերջում
Սիրակարոտ ու նորաբաց
Մի ծաղիկ է քեզ անրջում,
Սրտիկն՝ անուշ, աչքերը՝ թաց...

Բայց դու արդեն՝ վարա՛ր մի գետ,
Նա՛ մի ծաղիկ փոքրի՛կ, քնքո՛ւշ...
Կործանվեցիք դուք իրար հետ՝
Սիրուց ձեր մեծ, սիրուց այդ ուշ...

ՈՍԵՐԵՐՆ ԻՄ ՄԱՔՈՒՐ

Անդարձ չվում է երամն օրերի՝
Տանելով իր հետ հուշերիս բեռը.
Իմ այդ հուշերին դարձել եմ գերի,
Գերի են նաև իմ կյանքն ու սերը...

Քայլում եմ ես էլ օրերի հետքով,
Սիրտս է տրոփում հանգով հուշերի.
Ձեռքով են անում սերերս հերթով,
Որ վերածվել են վերին ուժերի...

Որ աստղացել են կյանքիս երկնքում
Եվ աստղերի պես իշխում են հոգուս...
Ես իմ հին ու նոր սերերն եմ խնկում,
Սերերն իմ մաքուր, ա՛խ, սերերն իմ կույս...

Նրանք բոլորն էլ ապրում են իմ մեջ,
Եվ ամենքի մեջ ես հենց ինքս կամ.
Այդ ե՞ս եմ նրանց ապրեցնում անվերջ,
Թե՞ հենց նրանք՝ ինձ... Ես խնդա՞մ, թե՞ լամ...

ՈՉԻՆՉ...

Սիրելի՛ս, հոնքդ դու բաց,
Միասին ե՛կ խմենք գինի,
Սեղանին՝ պանիր և հաց...

Հո՛գ չէ, որ չկա ճոխ սինի...

Կապրենք, չենք մեռնի, ոչի՛նչ...

Վհատվա՛ծն Աստծուն թո՛ղ դիմի.

Հավատա հոգո՛վ դու ինձ՝

Ամեն ինչ շա՛տ լավ կլինի...

ՉԵՄ ՏՐՎՈՒՄ

Ձյան քուրքը քրքրվել է.

Բացվել է տեղ-տեղ ձնծաղիկ,

Թերթերին լուռ փռվել են

ՈՇողշողուն բյուր շող ու շաղիկ...

Հին խոտը լեռան լանջին

Կապել է քեչա ու թաղիք...

Չեմ տրվում ցավի կանչին.

Սրտիկս սեր է ու տաղիկ...

ՍԵՐ-ԳԱՐՆԱՆ ՇՆՉՈՎ

Մի ամբողջ ձմեռ անցավ.
Ես, տանը փակված, թթվեցի,
Չորս պատս՝ անձուկ անձավ.
Պատեպա՛տ անվերջ խփվեցի...
Չտվե՛ց կյանքն ինձ ոչինչ.
Լոկ երազանքո՛վ բտվեցի,
Իմ սրտի լուսեղ ու ջինջ
Արցունքաջրո՛ւմ եփվեցի...
Մինչև որ ոտքս եկավ
Գարո՛ւնը... նրան հպվեցի,
Փակ հոգիս՝ գինու լի գավ,
Բացեցի... հետը շփվեցի...
Սեր-գարնան շնչով այնքա՛ն
Ես ներսուղոսից զտվեցի,
Թվաց՝ ես ես չեմ. անգամ
Ինքս իմ աչքում ստվեցի...

ՄՐՏԻ ԿԱՆՉ

Մշուշը գալար-գալար
Փռվել է լեռան լանջերին.
Կարոտս պալար-պալար
Փարվում է սրտիս կանջերին...
Թռչել է ուզում հոգիս
Եվ հասնել այն թուխ աչերին,
Որոնցով դարձել է գիժ,
Ձեռնոց է նետել քաջերին...

ԼՈՒՅՍԸ ԿԲԱՑՎԻ

Քիշերը երկարում է.

Դիմացի՛ր, լույսը կբացվի,

Հոգիս լուռ մերկանում է.

Միացի՛ր, լույսը կբացվի...

Ամեն ինչ ունի սահման.

Մի՛ անցիր, լույսը կբացվի,

Եթե քեզ ես ինքս գամ,

Իմացի՛ր՝ լույսը կբացվի...

ԵՐԱԶ

Իմ սիրո շքեղ մանյակից պոկված

Ու վաղուց կորած գոհարը գտա.

Բացեց իմ հոգին թւերն իր հոգնած,

Եվ ես ոսկեդուռ դրախտը մտա...

Ի՛նչ երջանկություն, բախտի ի՛նչ վայելք,

Հոգու ճաճանչում, խրախճանք լույսի...

Սրբագույն սիրո ինկառոտ վերելք,
Հավատի ժայթքում, ծիածան հույսի...

Այնպե՛ս թեթև էր հոգիս սավառնում
Սահմանագծում կյանքի ու մահվան.
Աստծո հետ նստած՝ տալիս էր, առնում.
Չկար արգելանք ու չկար սահման...

Կորած-գտնված գոհարն իմ սիրո
Շողում էր, կանչում հեռվից երկնասույզ,
Հոգիս դյուրթում էր իր աստղածիրով.
Կար լոկ երազանք, քնքշանք, սեր ու հույզ...

Այնքա՛ն չքնաղ էր պահն այդ դյուրթական.
Երազ կյա՞նք էր, թե՞ արթմնի երազ...
Գոհարն իմ սիրո՝ իմ գոյի վկան,
Իր լույսով ինքն ինձ գտավ հազիվհազ...

ԱՅՍՊԻՍԻ ՍԵՐ

Ինչ աղջիկ էի դեռ խալ՝
Բալենու քնքուշ մի ծաղիկ,
Դու՝ տղամարդ՝ շուրթդ փակ,
Քարակիպ մամուռ՝ գորշ թաղիք...
Քո վարից ինձ չհասար.
Ես՝ վերում, շուրթիս՝ բյուր տաղիկ...
Քեզ հասա, երբ ընկա վար՝
Արդեն չորացած մի ծաղիկ...

ՅՈՐ ՍԱՐԻՑ ԱՅՆ ԿՈՂՄ

Յոթ սարից այն կողն, յոթ ծովից այն կողմ,
Հեռվից հեռու էլ զգում եմ ես քեզ.
Միտքս՝ մոլեգնած, ամեհի մի հողմ,
Կարոտիս ճամփան անցնում է անտես...

Հասնում է քեզ ու փարվում սիրատենչ,
Համբուրում գգվող աչքերդ տամուկ,
Թողած սրտիս հետ ամեն մի հին վեճ՝
Ճոճվում է հուշի թևերին դալուկ...

Եվ մինչ սարսում ես դու իմ անթափանց
Լռության հսկա սառցապատնեշից,
Սիրտս, իր սրտի լավան դուրս թափած,
Հրաքիտում է՝ վառվելով ներսից:

Ու զընգում են նյարդերս բոլոր՝
Որպես քնարի լարեր թրթռուն,
Մաշված խոսքերի դաշնակները նոր
Թևում են հոգուս լուսագծ հետոն...

Ես անկարող եմ զսպել իմ հոսքը՝
Վճիտ խոսքերի ներհոսը իմ մեջ.
Ո՞ր է զորավոր այն միակ խոսքը,
Որ լոյս հավատի գավազանն է մեծ...

Ո՞ր է և հավատն այն անվերապահ,
Որ գա, դեմն առնի անգուսպ ներհոսիս...

Եկինի՞, արդյոք, կլինի՞ մի պահ,
Որ ես ինձ չզգամ լքված օազիս...

Որ ինչպես ես եմ զգում քեզ անձայն՝
Անգո խոսքերի հեռվից անողորմ,

Դու ել ինձ զգաս իմ մեծ լուռության

Յոթ սարից այն կողմ, յոթ ծովից այն կողմ...

ԻՆՁ ԿՈՉՈՒՄ ԵՆ ԿԻՆ

Իմ մեջ ապրում եմ հրաշքը գարնան,

Չարթոնքը կյանքի

Եվ ճիչն այն մանկան,

Որ սպասում է գալստյան զանգին...

Իմ մեջ ապրում եմ սաղմը մարդկության

Եվ կենաց հունդը...

Ո՞վ չի համաձայն՝

Ինձնով է կանգուն այս երկրագունդը...

Իմ մեջ ապրում եմ բարին ու լույսը,

Վեհն ու չքնաղը,

Հավատն ու հույսը,

Արևի շողը, երկնքի շաղը...

Իմ մեջ ապրում եմ մարդը և Աստված,

Երկիր ու երկին...

Ես ջուր եմ և հաց.

Միշտ և ամենուր ինձ կոչում են... կին:

ՏԽՈՒՐ ԵՐԳ

Ես մեռած լինեմ, դու ինձ մոտենաս,

Մոտենա՜ս՝ վշտի փուշը քո սրտում,
Իմ սնարի մոտ գլխահակ մնաս,
Լինես դալկահար ու լինես տրտում:

Ներքուստ մեղավոր զգաս ինձ մոտ քեզ,

Ընդման արցունքներ աչքերում քո ջինջ՝
Լուռ հակվես վրաս, համբույրով հրկեզ
Այրես պաղ շուրթս և... չզգաս ոչինչ:

Ու երբ նվաղես՝ սրտումդ մրմուռ,
Ես այդ նույն պահին աչքերս բանամ,
Ա՛խ, երջանկացած համբուրեմ քեզ լուռ
Եվ քո գրկում գոհ... նորից մահանամ...

ՀԵՆՑ ԱՌԱՋԻՆ ՕՐԸ

Հենց առաջին օրը ծյունը եկավ,

Հենց առաջին օրը՝ նստեց փափուկ,
Ձմեռը ոլորեց բեղերն իր թավ
Ու համբուրեց օրվա թուշը տաքուկ:

Աստղեր ցիրուցանից աչքերիս մեջ,
Ճերմակ երազանքներ՝ սրտում իմ կույս,
Փաթիլների նման ցավս փափկեց,
Արցունք դարձած՝ կաթեց գիշերն ի լույս...

Ի՞նչ վարպետ է խաղում ինձ մոտ կյանքը,
Բախտն ինձ համար եղավ դատարկ մի գավ...
Իսկ գարունքիս իմ լավ ծիծեռնակը
Հենց առաջին օրը ինչո՞ւ չեկավ...

Ի՞ՆՉ ՄԵՂԱՎՈՐ ԵՄ

Փաթիլվող

Առել

Սադափե

Գոհար-փաթիլներն աստղոտ, սիրատենչ...

Իմ

պերճ

վառվում

ծյունն

իր

բոցով

Է

Ցուրտը կծում է այտերն իմ շիկնած,
Ձյան բյուրեղիկներն արդեն ծակող են.
Ներս են թափանցում օձիքից իմ բաց...
Որքա՛ն հանդուգն ու սառցակող են:

վարսերը

ծամկալների

են

սև-սաթ

մեջ.

հատ-հատ

Քիսկ ես քայլում եմ, քայլում անշտապ,

Թիկունքիս՝ մարդկանց զարմանքի բեռ